

Arrest

nr. 138 036 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PYPE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Irakees staatsburger en een sjiitische moslim te zijn afkomstig uit Dhi Qar, doch sedert 1990 woonachtig te Bagdad in de wijk al Khaleegh. U verliet Dhi Qar om bij een oom in een restaurant te gaan werken. Dat zelfde jaar huwde u met uw huidige echtgenote. In 1993 stopte u met school en ging u werken in de winkels van uw oom. Op een voor u onduidelijk moment ontstond er een conflict tussen uw stam, de al Hamimi stam en de al Tab stam. (H.), de zoon van uw broer (J.), zou een auto-ongeluk hebben veroorzaakt waarbij een lid van de al Tab stam zijn ledematen zou hebben

gebroken. Volgend op dit incident kwam een stambemiddeling tot stand waarbij de al Tab stam een bedrag ter compensatie werd aangeboden. Daarnaast werd uw dochter (S.), die bijna blind is, uitgehuwelijkt door uw stam aan de al Tab stam. U werd hierbij niet geconsulteerd. U werd op 8 september 2011 door uw vader en uw broers op de hoogte gebracht van deze beslissing van de stammenraad. Gezien de gezondheidstoestand van (S.), was u tegen deze beslissing gekant. U stelde nog voor dat uw dochter (A.), die 11 jaar oud is, mocht worden uitgehuwelijkt aan een lid van de al Tab stam, maar hiermee ging men niet akkoord gezien haar jonge leeftijd. Omdat u bang was dat ze (S.) bij u weg zouden komen halen, verlieten op 18 september 2011, u en uw familie de woonst in de wijk al Khaleegh en trok u samen met uw familie in bij een vriend in de wijk Al Amin 2. Op 22 september 2011 werd uw woonst in brand gestoken door uw broers en oom. De dag nadien deed uw aangifte in het politiekantoor van Bagdad al Jadida. Op 26 september werd er een arrestatie bevel tegen hen uitgevaardigd. Op 25 september 2011 ontving u een brief van uw oom (N.), waarin stond dat de stammenraad de beslissing had genomen u te verstoten. U besloot Irak te verlaten. Op 16 oktober 2011, vertrok u samen met uw dochter (S.) (O.V.6.907.200) via Noord-Irak en Turkije naar België, alwaar u aankwam op 28 oktober 2011. Op 3 november 2011 wendde u zich tot de Belgische autoriteiten en gaf u te kennen nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw origineel attest van woonst, originele identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen, een originele voedselrantsoenkaart d.d 2010, uw originele huwelijksakte, een originele verklaring van de stammenraad, een kopie van aangifte d.d 23 september 2011 op het politiebureau van Bagdad al Jadida als ook een kopie van uw verklaring afgelegd, een overdracht van de klacht naar het rechtbank van Bagdad al Jadida op 26 september 2011, een kopie van het arrestatie bevel d.d 27 september 2011, een kopie van vaststelling d.d 25 september 2011 en tenslotte documenten in verband met de medische toestand van uw dochter.

B. Motivering

Na uw gehoor op 13 juni 2012 en op 1 juli 2014 door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Irak een vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Geneve of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

U stelt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in zin van de conventie van Genève omwille het feit dat u tegen een besluit van uw stam, al Hamimi, in zou hebben gehandeld. U vreest vervolging vanwege uw stam daar de Iraakse autoriteiten niet bij machte zijn om u te beschermen tegen wraakacties.

Met betrekking tot de door vooropgestelde vrees voor vervolging, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u niet overtuigt dat er sprake zou zijn van een conflict tussen u en uw eigen stam, de al Hamimi stam. U verklaarde in dit verband dat de aanleiding van het initiële conflict tussen de al Tab en de al Hamimi stam een auto-ongeluk was, dat veroorzaakt zou zijn door (H.), uw neef, en waarbij een lid van de al Tab stam gewond zou zijn geraakt. U beweerde dat het lid van de al Tab stam, zijn benen en andere ledematen zou hebben gebroken (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat (H.) een lid van de al Tab stam zou hebben vermoord, stelt u niet zeker te zijn of hij nog dood was of levend (CGVS, p. 14). U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt zelfs niet met zekerheid te kunnen stellen of de persoon in kwestie nog in leven is of dat hij enkel gewond zou zijn geraakt (CGVS, p. 14). Gezien u vooropstelt dat deze stammentwist aan basis lag van het conflict tussen u en uw stam die maakte dat u uiteindelijk de ingrijpende beslissing heeft moeten nemen om Irak te verlaten, mag worden verwacht dat u minstens op de hoogte bent van deze essentiële feiten. Daarnaast moet worden aangestipt dat het tegenstrijdig karakter van uw verklaringen, op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het door u vooropgestelde stammenconflict tussen uw stam en deze van al Tab.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u opvallend weinig weet over de problemen die zouden hebben plaats gevonden tussen de al Tab en Hamimi stam. Zo weet u niet wanneer het incident veroorzaakt door (H.) precies heeft plaats gevonden (CGVS I, p. 14). U weet evenmin waarom er na dit incident een conflict is ontstaan tussen de stammen (CGVS I, p. 14), noch kan u duiden wanneer de stammenbijeenkomst waarin werd besloten om uw dochter uit te huwelijken, zou hebben plaatsgevonden (CGVS I, p. 15). Voorliggende omissies betreffende toch essentiële elementen van uw asielrelaas doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat verder niet kan overtuigen is het feit waarom uw stam net uw gehandicapte dochter (S.) zou hebben uitgekozen om uitgehuwelijkt te worden aan de al Tab stam. Gezien haar fysieke toestand, zou het immers goed mogelijk zijn dat zij uw gehandicapte dochter, als onderdeel van het betaalde bloedgeld, niet zouden aanvaarden. U stelt evenwel niet te weten waarom uw stam net voor

(S.) koos. U geeft aan dat uw stam mogelijks (S.) zou hebben gekozen om haar aan een echtgenoot te helpen (CGVS, p. 16). Indien dit effectief hun betrachting zou zijn geweest, mag het toch zeer frappant worden genoemd dat zij u, noch de grootvader van (S.) langs moederszijde, zijnde uw oom (N.), die zoals u stelde een belangrijk lid was van de stam, hier niet in geconsulteerd zouden hebben (CGVS, p. 17). U kan dan ook niet overtuigen waarom net (S.) werd uitgekozen door de stam. De keuze voor (S.) is eens te meer van belang daar u helemaal niet gekant was tegen de beslissing van de stammenraad om een van uw dochters uit te huwelijken. U was zelfs bereid om uw 11 – jarige dochter (A.), af te staan. Gezien het feit dat (A.) geen medische problemen had, is het weinig overtuigend te noemen dat uw stam zondermeer uw voorstel zou hebben geweigerd daar dit enkel een positieve invloed zou kunnen hebben gehad op het herstellen van de verhoudingen tussen de Al Hamimi en de al Tab stam. Deze door u geschetste gang van zaken overtuigt dan ook niet.

Voorts dient te worden aangestipt dat het frappant mag worden genoemd dat net op dezelfde dag dat de stammenraad de beslissing nam om u te excommuniceren, uw broers en ooms vanuit Dhi Qar naar Bagdad zouden zijn gereisd om uw woonst in brand te steken (CGVS I, p. 17). In verband met uw woonst die in brand zou zijn gestoken op 22 september 2011, dient te worden opgemerkt dat u tijdens het tweede gehoor op het CGVS, stelt dat uw woning thans nog steeds leeg staat en niet kan worden verhuurd daar op de voordeur zou zijn geklad dat u gewroken moet worden (CGVS II, p. 2). U geconfronteerd met het feit dat dit toch een merkwaardige verklaring gezien u vooropstelde dat uw woning in brand werd gestoken, past u uw verklaringen aan en stelt u dat uw schoonvader zinnens was om het huis te laten herstellen maar dat dit verboden werd door de stam en voegt u er aan toe dat de deur werd beklad (CGVS II, p. 3). Uw verklaringen kunnen als weinig gelijklopend worden bestempeld. Daarenboven blijkt uit een schriftelijke getuigenis van de politie die u voorlegde aan het CGVS, dat middels een inspectie van uw woonst op 25 september 2011 werd geconstateerd dat uw woning volledig afgebrand was. Uw uitleg als zou er nog sprake kunnen zijn van herstellingen of van een bekladde deur die de verhuur zouden tegenhouden, houdt dan ook geen steek. Vastgestelde inconsistentie doen op ernstige wijze afbreuk aan de waarachtigheid van de door u vooropgestelde aanval op uw woonst in Bagdad al Jadida door uw broers en oom. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat de aanval op uw huis, het enige vervolgingsincident is dat u aanhaalt. U verklaarde immers dat nadat u de brief in verband met de verstoting zou hebben ontvangen op 25 september 2011, er zich geen andere feiten meer hebben voorgedaan (CGVS, p. 17; CGVS II, p.2). Gezien u vooropstelt dat uw familie u wilde wreken, mag het toch bijzonder merkwaardig worden genoemd dat zij uw familie op geen enkel ander moment meer hebben bezocht. Te meer uw echtgenote en kinderen bij haar familie verbleef, die zoals reeds aangehaald, tot dezelfde stam behoren.

Wat nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen is het feit dat u verklaart niet op de hoogte te zijn van de ontwikkelingen die zich nog hebben voorgedaan sedert uw vertrek uit Bagdad (CGVS I, p. 18-19; CGVS II, p. 2). Gezien uw echtgenote tot dezelfde stam behoort als u, mag het toch zeer bevreemdend worden genoemd, dat u hieromtrent niets meer zou hebben vernomen. Eens te meer gezien een deel van het bloedgeld niet werd 'betaald' daar de uithuwelijking van (S.) door jullie vertrek niet aan de orde was. Het is dan ook merkwaardig dat u stelt dat het conflict tussen de al Tab stam en de al Hamimi stam, niet meer lang zal duren (CGVS II, p. 2). Dat u niet concreet kan aangeven hoe thans de verhoudingen tussen beide stammen liggen, alsook hoe uw familie tegenover u zou staan, te meer u stelt nog met uw oudste zus te spreken (CGVS, p. 6), is dan ook bijzonder merkwaardig. Het feit dat u nalaat u te informeren, maakt immers dat u onmogelijk zelf een correcte inschatting kan maken van uw vrees. Uw nonchalante houding ter zake doet dan ook andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Samenvattend kan worden geconcludeerd dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen dat u dreigt het slachtoffer te worden van bloedwraak door uw eigen familie en stam. U stelt verder expliciet dat uw dochter niet om andere redenen dan deze door uw aangehaald, Irak heeft verlaten (CGVS II, p. 6). U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door uw neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze voorliggende appreciatie kunnen wijzigen. De door u neergelegde documenten bevestigen uw herkomst uit Irak en het feit dat u reeds jaren in Bagdad woonachtig bent, elementen die hier niet ter discussie staan. In verband met de originele verklaring van de stammenraad dient te worden opmerkt dat dit document geen enkel element bevat op basis waarvan de authenticiteit kan worden vastgesteld. Daarenboven heeft dit document slechts bewijswaarde indien het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier allerminst het geval is. Voor wat betreft de kopie van aangifte d.d 23 september 2011 op het politiebureau van Bagdad al Jadida als ook een kopie van uw verklaring afgelegd, een overdracht van

de klacht naar het rechtbank van Bagdad al Jadida op 26 september 2011, dient te worden opgemerkt dat ofschoon het hier officiële judiciële documenten betreft, deze documenten niet zijn opgesteld op officieel briefpapier. Enkel het arrestatiebevel heeft een officiële hoofding. In verband met dit arrestatiebevel moet dan weer worden bemerkt dat het bevreemdend is dat een dag nadat het OM de klacht zou hebben ontvangen, zou zijn over gegaan tot het uitvoeren van een arrestatiebevel louter op basis van uw verklaringen. Daarnaast mag het bevreemdend worden genoemd dat er bij de beschrijving van het misdrijf en het corresponderend wetsartikel wordt verwezen naar artikel 466 van het burgerlijk wetboek, terwijl het hier weldegelijk om strafrechtelijke inbreuken gaat en er aldus zou moeten worden verwezen naar het wetboek voor strafrecht. Ook deze constatering doet afbreuk aan de authenticiteit van voorliggend document. Verder dient nogmaals te worden opgemerkt dat ook voor wat betreft deze documenten opgaat dat enige bewijswaarde slechts kan worden weerhouden indien voorliggende documenten gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. In verband met de vaststelling van de politie op 25 september 2011, kan overigens verwezen worden naar bovenstaande motivering. In verband met de medische documenten van uw dochter (S.), dient tenslotte te worden opgemerkt dat de inhoud van deze documenten niet wordt betwist doch dat deze geen ander licht werpen op voorliggende appreciatie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar of al-Muthanna te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geweld voordoet en dat het geweld er in de afgelopen maanden in negatieve zin geëvolueerd is. Het geweld concentreert zich voornamelijk in de stad Hilla. Hier vonden een aantal zware aanslagen plaats, waarbij de sjiitische bevolking uitdrukkelijk geïsoleerd werd.

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overige Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld die in 2013-2014 in Irak plaatsvindt. In 2013 deden zich in de stad Basra een beperkt aantal aanslagen voor, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Tegelijk waren er berichten dat geweld gepleegd werd tegen de soennitische minderheid in Basra- stad. Van een wederopstanding van de sjiitische milities in de stad is er echter geen sprake. In de heilige steden Kerbala en Najaf werden in 2013 weliswaar een aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd, doch het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. Sinds begin 2014 deden zich in de provincies Kerbala en Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna, niettegenstaande enkele aanslagen in Kut en (N.)iyah, betrekkelijk stabiel bleef. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige

bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat het grondwettelijk voorziene "freedom of movement" door de Iraakse overheid gewaarborgd wordt. Om Irak rond te reizen heeft men enkel een identiteitskaart nodig. De bewegingsvrijheid in Centraal en Zuid-Irak wordt evenwel sterk beïnvloed door de veiligheidssituatie. Zo leidden sommige maatregelen om de veiligheid te waarborgen (avondklok, controleposten, ...) tot tijdelijke beperkingen van de bewegingsvrijheid. De toename van het aantal aanslagen op openbare plaatsen, onder meer door het gebruik van roadside IED's en autobommen, verhoogt het risico dat weggebruikers in Irak lopen. Aan de controleposten van de politie en het leger vinden regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij ook het aanwezige personenverkeer getroffen kan worden. Uit een analyse van Cedoca blijkt evenwel dat dit risico regionaal verschilt. Het terreurgeweld dat zich in de zuidelijke provincies voordoet is minder intens en meer sporadisch dan in Centraal-Irak. Het risico dat weggebruikers in de zuidelijke provincies lopen om het slachtoffer te worden van een aanslag is navenant lager. Het wegennetwerk in Irak is voorts van goede kwaliteit. Zich verplaatsen over de weg is vooral 's nachts gevaarlijk. Er is sprake van schietpartijen, overvallen, ontvoeringen en carjackings waarvan weggebruikers het doelwit kunnen zijn. Om dergelijke misdaden tegen te gaan voerde het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken in 2012 een veiligheids campagne door op de voornaamste verbindingswegen in de provincies Basra, Salah al-Din, Nineveh, Bagdad, Kirkuk en Najaf, waarbij geïnvesteerd werd in infrastructuur en samenwerking met de stammen die de gebieden rondom de voornaamste snelwegen onder controle houden.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten op diverse bestemmingen in Irak aanbieden. Daarnaast toont deze informatie aan dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Ook in Noord en in Zuid-Irak zijn internationale luchthavens gevestigd die vlot bereikbaar zijn.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in Irak geen wetten van kracht zijn die een Iraakees staatsburger verhinderen om zich elders op het grondgebied te vestigen. Wel dient een burger hiervoor in het bezit te zijn van een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een "residence card" en een voedelrantsoenkaart. Daarnaast dient bij hervestiging autorisatie aangevraagd te worden bij de administratie of de veiligheidsdienst van de regio waar de betrokkene zich wenst te vestigen. Het Iraakse "Ministry of displacement and migration" staat IDP's en teruggekeerde vluchtelingen die niet over bepaalde documenten beschikken bij om deze te bekomen. In Centraal- en Zuid-Irak is het bovendien mogelijk om voornoemde documenten te laten transfereren, waardoor het niet vereist is dat de betrokkene naar zijn oorspronkelijke woonplaats dient terug te keren om de benodigde documenten op te halen.

Daar de veiligheidssituatie in het Iraakse zuiden beduidend beter is dan Centraal-Irak, is deze regio een mogelijk vestigingsalternatief voor Iraakse burgers die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten. De opgedreven olieontginning in de provincie Basra en het toenemende pelgrimstoerisme in de steden Najaf en Kerbala zorgen daarenboven voor een economische heropleving die buitenlandse investeerders naar deze steden lokt.

De verbeterde veiligheidssituatie en de economische heropleving in de Zuid-Iraakse provincies creëerden op de private arbeidsmarkt hoofdzakelijk kansen voor gekwalificeerde werknemers. Op de private arbeidsmarkt kijken werkgevers vooral uit naar boekhouders, personeel met administratieve vaardigheden, informatici, ingenieurs en constructiewerkers. De vraag naar werknemers met dergelijke competenties is dusdanig groot dat de politieke, tribale en/of familiale connecties van de sollicitant geen rol spelen in de aanwervingsprocedure. Het is vooral bij het bekomen van werk in de openbare sector dat de politieke, familiale en/of tribale connecties van de betrokkene doorslaggevend zijn. Ook omkoopsommen spelen bij het bekomen van een job in de openbare sector een belangrijke rol.

Zoals elders in Irak heerst er ook in Zuid-Irak een woningtekort, doch is het probleem er minder acuut dan in Bagdad. De afgelopen jaren werden een aantal grootschalige woonprojecten in Basra, Kerbala en Najaf. De overige socio-economische indicatoren in het Iraakse zuiden tonen een gevarieerd beeld. Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Zuid-Irak vestigt. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met uw eigen stam, kan moeilijk worden ingezien waarom u zich niet in de provincie Dhi Qar of een andere provincie in het Zuiden zou kunnen vestigen. U woonde immers zelf tot uw zeventiende in Dhi Qar. U verklaarde dat uw hele familie in Dhi Qar woont, meer bepaald in het dorp Qalat Suqar (CGVS II, p. 3). Uw vader is daar eigenaar van een grote boerderij en bezit grote stukken landbouwgrond. Uw oudste broer Khalil is het hoofd van de militaire rechtbanken in het Zuiden van Irak en een machtig persoon

(CGVS II, p. 3). Uw andere broers werken eveneens in het militaire apparaat of op de boerderij van uw vader (CGVS II, p. 3). U verklaarde zelf een vermogend man te zijn en ook uw familie is niet onbemiddeld (CGVS II, p. 6), waardoor er duidelijk sprake is van een sociaal netwerk waar u bij vestiging in het Zuiden van Irak op zou kunnen terugvallen. Anderzijds heeft u ook aangetoond een zelfredzaam persoon te zijn. U ging als jonge man in u eentje op 17 jarige leeftijd bij uw oom wonen in Bagdad. U studeerde en werkte. Ofschoon u niet uw middelbare school diploma behaalde slaagde u er in om een succesvolle restaurantuitbater te worden (CGVS II, p. 4). Bijgevolg kan moeilijk worden ingezien waarom u zich niet in het Zuiden, met name dan in Dhi Qar, uit de slag zou kunnen slaan. Verder dient te worden bemerkt dat zoals reeds aangehaald uw echtgenote behoort tot dezelfde stam en eveneens haar wortels in Qalat Suqar heeft, waardoor evenmin kan worden ingezien waarom zij en de kinderen, zich er niet zouden kunnen vestigen. In verband met uw dochter (S.), heeft verder aangegeven dat zij gedurende jullie verblijf in België, voor wat betreft haar zicht, geen operaties of andere behandelingen nodig heeft gehad (CGVS II, p. 5). Gezien zij in Bagdad les volgde op een normale school, zij het op een privé-school, kan bezwaarlijk worden geconcludeerd dat een vestiging in het Zuiden van Irak voor haar onredelijk zou zijn.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Zuid-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "inclusief de plicht om rekening te houden met alle elementen van het dossier" juncto artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3, 48/4, § 2, a) en b) en 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat hij de in de bestreden beslissing geopperde twijfel omtrent het ongeval kan weerleggen met een verklaring van 18 augustus 2014 waarin de brigadegeneraal bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, algemeen directoraat van het verkeer bevestigt dat op 25 augustus 2011 een auto-ongeval gebeurde en dat (H.), verzoekers neef, het ongeval veroorzaakte waarbij (S.A.H.) betrokken was. Dat getwijfeld wordt aan zijn relaas omdat hij niet op de hoogte is van de toestand van (S.A.H.) is volgens verzoeker een onterechte bewering. Hij wijst erop dat het niet evident is voor hem om correcte informatie hieromtrent te bekomen, dat het ongeval zich op 300 kilometer van Bagdad voordeed en dat hij nooit op de hoogte gebracht werd van het ongeluk, enkel van de beslissing dat zijn dochter moet uitgehuwelijkt worden. Verzoeker meent bovendien dat de toestand van (S.A.H.) niets verandert aan de beslissing van zijn stammenraad. Hij wijst erop dat hij niet gevlucht is omwille van het ongeval, maar omwille van zijn verzet tegen de beslissing van de stammenraad. Het ongeval is weliswaar de aanleiding van zijn problemen, maar is niet het probleem op zich.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat stamleden de stamregels moeten naleven en dat, zodra een vrouw wordt aangeboden om uitgehuwelijkt te worden, zij niet geweigerd kan worden, zelfs indien zij gehandicapt is. In deze context heeft verzoeker nog geprobeerd een alternatief voor te stellen, doch de beslissing van de stammenraad was definitief. (S.) werd uitgekozen omwille van haar handicap; de stammenraad was van oordeel dat zij enkel op deze manier in het huwelijk zou kunnen treden. Verzoeker verwijst naar een rapport van UNAMI van juni 2013 en stelt dat op het vlak van gehandicaptenrechten nog maar weinig tot geen vooruitgang is geboekt. De nieuwe stam waartoe zijn dochter zou behoren, zou volgens hem niet de medische kosten willen maken die zij nodig heeft en elke medische zorg zou ontbreken, een scenario dat verzoeker absoluut wilde vermijden.

Verder voert verzoeker aan dat hij formeel is dat zijn woning werd afgebrand, hetgeen blijkt uit de inspectie van 25 september 2011. Hij stelt dat hij het omgekeerde nooit verklaard heeft, dat hij mis begrepen werd tijdens het interview en dat deze misvatting berust op een foute vertaling en niet klopt met de realiteit. Verzoeker verwijst naar de UNHCR *Guidelines* en voert aan dat een asielzoeker minstens het voordeel van de twijfel moet worden gegund aangaande eventuele betwistingen over de exacte bewoordingen van zijn verklaringen tijdens een asielprocedure, daar nooit van hem verwacht kan worden dat hij een perfect coherente uiteenzetting van de feiten zou kunnen geven zoals iemand die niet getraumatiseerd is.

Verzoeker vindt het onterecht dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt betwijfeld omdat hij niet op de hoogte is van de ontwikkelingen die zich hebben voorgedaan sedert zijn vertrek uit Bagdad. Hij stelt geen probleem te hebben met de al Tab-stam, maar met zijn eigen stam. Daarom is de relatie tussen de al Tab-stam en de al Hamimi-stam volgens hem van ondergeschikt belang daar dit geen invloed heeft op de beslissing van zijn stam om hem terecht te stellen.

Betreffende de overige neergelegde documenten stelt verzoeker dat hij de documenten heeft voorgelegd zoals hij deze ontvangen heeft en dat hij niet meer kan doen. Het feit dat het aanhoudingsbevel verwijst naar een artikel van het burgerlijk wetboek, is volgens hem een materiële vergissing van diegene die het bevel heeft opgemaakt.

Het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet bestaat volgens verzoeker *in casu* uit het risico op executie ingevolge bloedwraak. Zoals hoger aangetoond, bestaat er wel degelijk een reële vrees in zijn hoofde dat zijn eigen stamleden hem nog steeds zullen vervolgen bij een eventuele terugkeer, aldus verzoeker.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "*inclusief de plicht om rekening te houden met alle elementen van het dossier*" *juncto* artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker: "*Verzoeker werpt dit op ten behoeve van de volledigheid van zijn Verzoekschrift, daar hij herhaalt dat er wel degelijk een reëel risico op ernstige schade bestaat omwille van het risico op vervolging (en, minstens, executie) zoals toegelicht in het eerste middel. Immers, gelet op de grote invloed die de stammen uitoefenen in Irak, blijft het leven in stammenverband de beste bescherming voor het individu. Nu verzoeker niet langer tot de stam behoort, geniet hij geen bescherming meer, integendeel. Hierdoor kan verzoeker een ernstig gevaar oplopen wanneer hij zich vestigt in één van de Zuidelijke provincies.*"

2.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "*inclusief de plicht om rekening te houden met alle elementen van het dossier*" *juncto* artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker: "*Zelfs als zou aanvaard worden dat Bagdad – in het algemeen, los van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker – veilig is, dan nog vormt Bagdad in het geval van Verzoeker absoluut geen veilig vestigingsalternatief, wel integendeel. Verweerster bevestigt enerzijds dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, maar stelt niettemin: "[...]" In de beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker niet enkel de zorg voor zichzelf draagt, maar tevens voor zijn dochter (S.). Verweerster meent dat verzoekster zelfredzaam is en de middelen heeft om heeft om zich in de Zuidelijke provincies te vestigen. Zijn dochter is dit niet. Verzoeker heeft in de Zuidelijke provincies geen netwerk, en kan dus op niemand beroep doen. Het feit dat verzoeker voor wat betreft de zorg van zijn dochter er alleen voor staat, is een vestiging in de Zuidelijke provincies een onrealistisch scenario. Gelet op het feit dat verzoeker geen familie heeft in de Zuidelijke provincies op wie hij kan terugvallen waardoor de zorg voor (S.) volledig op zich valt, is het voor hem onhaalbaar om zich daar te vestigen.*"

2.1.4. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: zijn "bijlage 26" (stuk 3), een attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, verkeersdienst Dhi Qar van 18 augustus 2014 samen met een vertaling (stuk 4), het stamreglement van verzoekers stam samen met een vertaling (stuk 5), een arrestatiebevel van 27 september 2011 samen met een vertaling (stuk 6), een klacht van verzoeker van 24 september 2011 samen met een vertaling (stuk 7), het bewijs dat de klacht werd overgemaakt aan

de autoriteiten van 26 september 2011 (stuk 8), een klacht van verzoeker van 23 september 2011 samen met een vertaling (stuk 9), het politierapport van 25 september 2011 betreffende de brand samen met een vertaling (stuk 10), de excommunicatie uit zijn stam (stuk 11), documenten met betrekking tot zijn gezinssituatie (stuk 12) en het UNAMI-rapport van "augustus" 2013 (stuk 13).

2.1.5. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen het antwoorddocument "IRQ2012-010w" van 3 februari 2012 over valse documenten en corruptie in Irak (bijlage 1) en de COI Focus "Irak. De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak" van 25 juli 2014 (bijlage 2).

2.1.6. Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een document neer van UNHCR van oktober 2014, *in casu* "UNHCR position on returns to Iraq" (eigen vertaling: "Standpunt UNHCR inzake terugkeer naar Irak") (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.2.1. Gelet op hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat het door zijn neef veroorzaakte ongeval weliswaar de aanleiding van zijn probleem is, maar niet het probleem op zich, dient opgemerkt dat, gelet op de verregaande impact die dit ongeval blijkens zijn verklaringen op verzoekers leven zou gehad hebben, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich terdege tracht te informeren omtrent de omstandigheden ervan. Hetzelfde geldt voor de gevolgen van dit ongeval voor (S.A.H.), waarbij verzoeker niet weet of hij al dan niet nog in leven is (gehoorverslag CGVS 13 juni 2012 (hierna: gehoor I), p. 14 en administratief dossier, stuk 18, vragenlijst, p. 3). Dit klemt des te meer daar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde dat zijn neef iemand vermoord had (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst, p. 3), hetgeen toch iets geheel anders is dan een auto-ongeval. Verder stelt verzoeker dat het voor hem niet evident is om correcte informatie te bekomen omtrent het ongeval, daar dit ongeval zich voordeed op meer dan 300 kilometer van Bagdad. Betreffende de verklaring van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dienst Verkeer met betrekking tot dit ongeval (verzoekschrift, stuk 4), daargelaten de vraag hoe verzoeker er blijkbaar vanuit België wél in slaagt daadwerkelijk informatie met betrekking tot het ongeval te bekomen, wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat het slechts een kopie betreft, dat door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde informatie (bijlage 1) dat omwille van corruptie documenten in Irak gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, wat afbreuk doet aan de bewijswaarde van deze verklaring. Tevens dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bijgevolg is deze verklaring niet van aard de hoger gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing tevens terecht het volgende stelt: "*Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u opvallend weinig weet over de problemen die zouden hebben plaats gevonden tussen de al Tab en Hamimi stam. Zo weet u niet wanneer het incident veroorzaakt door (H.) precies heeft plaats gevonden (CGVS I, p. 14). U weet evenmin waarom er na dit incident een conflict is ontstaan tussen de stammen (CGVS I, p. 14), noch kan u duiden wanneer de stammenbijeenkoms waarin werd besloten om uw dochter uit te huwelijken, zou hebben plaatsgevonden (CGVS I, p. 15).*"

Voorliggende omissies betreffende toch essentiële elementen van uw asielrelaas doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.” Waar verzoeker de stamregels van zijn stam bijbrengt (verzoekschrift, stuk 5), dient opgemerkt dat dit de stamregels betreffen van verzoekers stam, die *in casu* evenwel niet diegenen waren die een aangeboden vrouw in het kader van een uithuwelijking dienden te aanvaarden, doch dat het de al Tab-stam is die verzoekers gehandicapte dochter diende te aanvaarden. Uit het rapport van UNAMI van juni 2013 (verzoekschrift, stuk 13) leidt verzoeker af dat zijn dochter de nodige medische zorgen zou ontberen, hetgeen hij wou vermijden. Dit is evenwel slechts de herhaling van hetgeen hij tijdens zijn gehoor verklaarde. Bovendien is deze informatie van louter algemene aard en heeft het geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïmigreerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke. Bijgevolg stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Wat verder niet kan overtuigen is het feit waarom uw stam net uw gehandicapte dochter (S.) zou hebben uitgekozen om uitgehuwelijkt te worden aan de al Tab stam. Gezien haar fysieke toestand, zou het immers goed mogelijk zijn dat zij uw gehandicapte dochter, als onderdeel van het betaalde bloedgeld, niet zouden aanvaarden. U stelt evenwel niet te weten waarom uw stam net voor (S.) koos. U geeft aan dat uw stam mogelijks (S.) zou hebben gekozen om haar aan een echtgenoot te helpen (CGVS, p. 16). Indien dit effectief hun betrachting zou zijn geweest, mag het toch zeer frappant worden genoemd dat zij u, noch de grootvader van (S.) langs moederszijde, zijnde uw oom (N.), die zoals u stelde een belangrijk lid was van de stam, hier niet in geconsulteerd zouden hebben (CGVS, p. 17). U kan dan ook niet overtuigen waarom net (S.) werd uitgekozen door de stam. De keuze voor (S.) is eens te meer van belang daar u helemaal niet gekant was tegen de beslissing van de stammenraad om een van uw dochters uit te huwelijken. U was zelfs bereid om uw 11 – jarige dochter (A.), af te staan. Gezien het feit dat (A.) geen medische problemen had, is het weinig overtuigend te noemen dat uw stam zondermeer uw voorstel zou hebben geweigerd daar dit enkel een positieve invloed zou kunnen hebben gehad op het herstellen van de verhoudingen tussen de Al Hamimi en de al Tab stam. Deze door u geschetste gang van zaken overtuigt dan ook niet.”*

Wat betreft de beweerde brand van zijn woning, blijft verzoeker bij zijn eerder afgelegde verklaringen en voert hij aan dat hij tijdens het interview verkeerd begrepen werd omwille van een verkeerde vertaling door de tolk. Vooreerst blijkt nergens uit het gehoorverslag dat verzoeker of zijn raadsman een opmerking maakten omtrent de vertalingen door de tolk. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen bovendien terecht op dat *“De aangetroffen anomalie bovendien dermate [is] dat ze niet kan worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar”*. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze in de bestreden beslissing stelt als volgt: *“Voorts dient te worden aangestipt dat het frappant mag worden genoemd dat net op dezelfde dag dat de stammenraad de beslissing nam om u te excommuniceren, uw broers en ooms vanuit Dhi Qar naar Bagdad zouden zijn gereisd om uw woonst in brand te steken (CGVS I, p. 17). In verband met uw woonst die in brand zou zijn gestoken op 22 september 2011, dient te worden opgemerkt dat u tijdens het tweede gehoor op het CGVS, stelt dat uw woning thans nog steeds leeg staat en niet kan worden verhuurd daar op de voordeur zou zijn geklad dat u gewroken moet worden (CGVS II, p. 2). U geconfronteerd met het feit dat dit toch een merkwaaardige verklaring gezien u vooropstelde dat uw woning in brand werd gestoken, past u uw verklaringen aan en stelt u dat uw schoonvader zinnens was om het huis te laten herstellen maar dat dit verboden werd door de stam en voegt u er aan toe dat de deur werd beklad (CGVS II, p. 3). Uw verklaringen kunnen als weinig gelijklopend worden bestempeld. Daarenboven blijkt uit een schriftelijke getuigenis van de politie die u voorlegde aan het CGVS, dat middels een inspectie van uw woonst op 25 september 2011 werd geconstateerd dat uw woning volledig afgebrand was. Uw uitleg als zou er nog sprake kunnen zijn van herstellingen of van een bekladde deur die de verhuur zouden tegenhouden, houdt dan ook geen steek. Vastgestelde inconsistentie doen op ernstige wijze afbreuk aan de waarachtigheid van de door u vooropgestelde aanval op uw woonst in Bagdad al Jadida door uw broers en oom. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat de aanval op uw huis, het enige vervolgingsincident is dat u aanhaalt. U verklaarde immers dat nadat u de brief in verband met de verstoting zou hebben ontvangen op 25 september 2011, er zich geen andere feiten meer hebben voorgedaan (CGVS, p. 17; CGVS II, p.2). Gezien u vooropstelt dat uw familie u wilde wreken, mag het toch bijzonder merkwaaardig worden genoemd dat zij uw familie op geen enkel ander moment meer hebben bezocht. Te meer uw echtgenote en kinderen bij haar familie verbleef, die zoals reeds aangehaald, tot dezelfde stam behoren.”* Gelet op het feit dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten (zie *supra*), kan geen bewijswaarde worden toegekend aan het politierapport van 25 september 2011 (verzoekschrift, stuk 10).

Waar verzoeker aanvoert dat de huidige relatie tussen de al Tab-stam en de al Hamimi-stam van ondergeschikt belang is omdat dit geen invloed heeft op de beslissing van zijn stam om hem terecht te stellen, dient opgemerkt dat redelijkerwijze van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Hoger werd er reeds op gewezen dat van verzoeker verwacht kan worden dat hij zich niet enkel informeert over de evolutie van zijn probleem met zijn eigen stam, maar eveneens omtrent de problemen die hiermee samenhangen, zoals het auto-ongeval en de relatie tussen de stammen.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten stelt de bestreden beslissing terecht het volgende: *“De door uw neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze voorliggende appreciatie kunnen wijzigen. De door u neergelegde documenten bevestigen uw herkomst uit Irak en het feit dat u reeds jaren in Bagdad woonachtig bent, elementen die hier niet ter discussie staan. In verband met de originele verklaring van de stammenraad dient te worden opmerkt dat dit document geen enkel element bevat op basis waarvan de authenticiteit kan worden vastgesteld. Daarenboven heeft dit document slechts bewijswaarde indien het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier allerm minst het geval is. Voor wat betreft de kopie van aangifte d.d 23 september 2011 op het politiebureau van Bagdad al Jadida als ook een kopie van uw verklaring afgelegd, een overdracht van de klacht naar het rechtbank van Bagdad al Jadida op 26 september 2011 , dient te worden opgemerkt dat ofschoon het hier officiële judiciële documenten betreft, deze documenten niet zijn opgesteld op officieel briefpapier. Enkel het arrestatiebevel heeft een officiële hoofding. In verband met dit arrestatiebevel moet dan weer worden bemerkt dat het bevreemdend is dat een dag nadat het OM de klacht zou hebben ontvangen, zou zijn over gegaan tot het uitvoeren van een arrestatiebevel louter op basis van uw verklaringen. Daarnaast mag het bevreemdend worden genoemd dat er bij de beschrijving van het misdrijf en het corresponderend wetsartikel wordt verwezen naar artikel 466 van het burgerlijk wetboek, terwijl het hier weldegelijk om strafrechtelijke inbreuken gaat en er aldus zou moeten worden verwezen naar het wetboek voor strafrecht. Ook deze constatering doet afbreuk aan de authenticiteit van voorliggend document. Verder dient nogmaals te worden opgemerkt dat ook voor wat betreft deze documenten opgaat dat enige bewijswaarde slechts kan worden weerhouden indien voorliggende documenten gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. In verband met de vaststelling van de politie op 25 september 2011, kan overigens verwezen worden naar bovenstaande motivering. In verband met de medische documenten van uw dochter (S.), dient tenslotte te worden opgemerkt dat de inhoud van deze documenten niet wordt betwist doch dat deze geen ander licht werpen op voorliggende appreciatie.”* In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker immers niets meer dan dat hij de documenten heeft voorgelegd zoals hij ze ontvangen heeft en dat hij niet meer kan doen. Dat de verwijzing naar het burgerlijk wetboek in het aanhoudingsbevel een materiële vergissing zou zijn van diegene die het bevel heeft opgemaakt, is een blote bewering, die op geen enkele manier gestaafd wordt en er louter op gericht is de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dienaangaande te vergoelijken. De Raad ziet niet in op welke wijze het louter opnieuw bijbrengen van de vermelde documenten bij onderhavig verzoekschrift (stukken 6-12) de vaststellingen van de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen. Evenmin ziet de Raad in, noch verduidelijkt verzoeker op welke wijze het bijbrengen van zijn “bijlage 26” (verzoekschrift, stuk 3) de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Uit de door verweerder bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 4) blijkt dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak weliswaar verslechterd is, doch niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit het door verzoeker bijgebrachte standpunt van UNHCR van oktober 2014 met betrekking tot terugkeer naar Irak (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt evenwel dat UNHCR afraadt om toepassing te

maken van een intern vestigingsalternatief voor Iraakse burgers gelet op de groeiende groep IDP's, de humanitaire crisis die hiermee gepaard gaat, alsook de toenemende sektarische spanningen en de beperkingen op de toegang tot bepaalde delen van het grondgebied. In tegenstelling tot verweerder kan aldus aangenomen worden dat UNHCR ook Zuid-Irak onveilig acht. Te deze wordt mede in aanmerking genomen dat niet betwist wordt dat verzoeker gedurende vele jaren in Bagdad verbleef en verzoekers dochter een zware visuele handicap heeft.

Te dezen blijkt dat het standpunt van UNHCR, alsook de informatie waarop dit is gebaseerd, van recentere datum is dan de landeninformatie die door verweerder wordt bijgebracht.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 juli 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS